

Răsărit la Săcel

Nicu Hăloiu

Răsărit la Săcel

Își prind dealurile umbra pe bolta înstelată,
sclipește noaptea-n lac cu stelele pe val,
departe, printre nori, o rază se arată,
e geana dimineții, clipind pe după deal!

În mijlocul tăcerii se-aud ușor foșnind
trestii liniștite, atinse blând de vânt,
mișcându-se sub valuri văd stelele sclipind
și simt mirosul verii ce iese din pământ!

În liniștea curată ce-apasă peste toate,
doar lacul se aude, în beznă, tăinuit
și ca-ntr-o catedrală, adâncă noastră noapte,
se scurge peste lacul ca un altar sfințit!

Apoi, se rupe noaptea, de raze sfâșiată,
zorii întrepătrund a dealului fantasmă,
ușor, se stinge bolta, de zori străluminată,
ca-ntr-un altar lumina, după catapeteasmă!